

ЗАПИС ИЗ РАТА
Красноармејци нам улазе у куће

2 Октобарски смирај сунца пред ноћ 8а месеци-

ном. Јасно се види сваки врхак дрвећа. Последаш зраци сунца још миле и окле-
вају, од Београда се сунце увек споро растаје. Њим кроз багренска вратанца
од ~~Б~~ летова; висим на тим вратима ^{изајед} непрестано откад је Београд престао бити та
тамница себи и нама. Дно, враћа се кући красноармејац, мој нови комшија. Врло
мален човек и није од сасвим младих војника, али има наиздан одликовања. И сваке
ке вечери носи гужву неких алатки повезану конопцем. Гледам га, и ^{не знам како} ~~одједаред~~
прошптах у себи: Мали човек и велика сенка... У смирај сунца, кад се од човеч-
јег живота откида опет један дан, човека прати велика, црна сенка. ~~Гдеколиким~~
Где колика је, могао би се красноармејац у њу заматати... И одједаред, како то
било, мисао о смрти. Иде човек на одмор, жели да легне и затвори очи над собом
и над светом, и прати га велика ~~вечерња~~ сенка.... Војника сам тако да изгледам
красноармејца са великом сенком. Узела сам преста да га чекам. Зашто, креште,
не знам. Као што не зна нико од оних који чекају младог студента што учи, ~~и~~
како, на памет речнике, или чекају неке степенице у небу од облака, или суседе
ко лено псе, или чекају да плане сијалица над сагнутом главом старог профе-
сора останике. Два дана красноармејац није пренао, а ја у брзи; шта је с њим,
шта је са алаткама. ^{На крају се} ~~на себи~~ сама у себи прекорех: Па шта је. Не пролази и не
неће можда више ни прећи. Војник, нестане преко ноћ, отишао на фронт, или ради не
на неком другом месту. Чекаш га, као да је гдешпејца која годину дана смира
оде исту мазурку, свако вече у шест сата.

2 Дан два затим, изјутра, ~~звонити~~ ³² улеће ми у стан
ужурови красноармејац до чудности млад и витак, са очима тако јако плавим као ³³
их је мистички наплавио. Задужан и ~~важн~~ ^{важн}, изговори: — А где је Шура? — Какав ~~Шу~~
Шура? Ништа ја не знам о Шури. — Како не знате? Она је ту! — Она није ту, и ~~и~~
није никада била ту. — Па где је? — Ја заиста не знам где је.... — Она, знате, рад-
ди с нама ту преко пута, у војничкој кућни, и она мора ~~бити~~ ³⁴ овде. — Овде? —

не оздравити! У старинској мојој насловачи сан чудо довршава... Све на прстима,
донесем још три мала шарена јастучића, и подметнем их под мршаве лактове и под
ноге. Раде како је тежак! Оздравила! Сада само тигина и... Усправим се, станем
на стражу: да нећ на њи бжежа, да не би била сувише кратка.

Мендора Сепрент